ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 132

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 6
Διὰ τὰ δημόσια κατ' ἀναλογίαν 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις
ἐτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
ἐτησία φρ. 16 ἑξαμηνία φρ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
Ἑκαστιχῶν καταχωρήσεων » 8.
Ἀποστέλλονται πᾶσαι παρὰ μόνῳ τῷ Κ. Π. Μη[illegible]ῶτου. Αἱ ἐπιστολαὶ [illegible]νται [illegible]αυτόν. Ἡ δὲ [illegible]ρομη εἶναι [illegible] ἓν ἔτος καὶ [illegible] Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΑΣΤΥΚΛΙΝΙΚΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΗ.

Τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν ἐξοδεύει τὸ δημόσιον κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῆς Ἀστυκλινικῆς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται δωρεὰν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους, καὶ νὰ παρέχῃ συνάμα καὶ φάρμακα δωρεάν· αἱ δὲ ἰατρικαὶ ἐπισκέψεις νὰ γίνωνται κατ' οἶκον εἰς τοὺς κλινήρεις πτωχούς, καὶ ἐν τῷ καταστήματι εἰς τοὺς δυναμένους νὰ προσέρχωνται. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰσὶ διορισμένοι τέσσαρες βοηθοὶ ἰατροί, καὶ εἷς προϊστάμενος τούτων, διευθυντὴς καλούμενος τῆς Ἀστυκλινικῆς τοῦ κ. Δ. Ὀρφανίδης. Εἶνε δὲ ὡρισμένον καὶ ἴδιον φαρμακεῖον, μετὰ προσωπικοῦ ἀρκετοῦ ὅπως ἐκτελῶνται καὶ συνταγαί, καὶ δίδωνται δωρεὰν τὰ φάρμακα. Καὶ ὅμως Ἀστυκλινικὴ δὲν ὑπάρχει ἐκτελοῦσα τὸν προορισμόν της· ὁ προϊστάμενος αὐτῆς φέρει τὸν τίτλον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, μισθοδοτεῖται ἀδρῶς, ἀλλ' οὐδέποτε παρέδωκε μάθημά τι ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, οὔτε ἐσκέφθη κἂν ποτὲ νὰ παραδώσῃ, μόνον σκέπτεται ποτὲ νὰ ἐλθῇ [illegible] τοῦ μηνὸς νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν τοῦ καθηγητοῦ. Εἶναι οὗτος ὑπόχρεως νὰ παραδίδῃ καὶ κλινικὴν πρὸς γύμνασιν τῶν φοιτητῶν εἰς τὸ [illegible] μέρος· ἀλλὰ καὶ τοῦτο παρέλκως ἐκτελεῖ, ἐπαρκούμενος εἰς τὸν πίλον [illegible] τὰς ἀπολαβὰς καὶ ὠφελείας [illegible] προσέτι καὶ νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὸν οἶκον [illegible] κλινήρων ἀσθενῶν πτωχῶν προσλαμβάνων τοὺς φοιτητὰς καὶ δίδων αὐτοὺς εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς ἐπιστήμης· ἀλλ' οὐδέποτε ἐξετέλεσε τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην. Οἱ ζητοῦντες ἀσθενεῖς τὸν ἰατρὸν τοῦτον ὅπως τοὺς ἐπισκεφθῇ οὐδέποτε εἶδον αὐτὸν προσερχόμενον. Ἀποστέλλει μόνον πρωτοπείρους φοιτητὰς ἵνα μόνοι οὗτοι, ἄνευ τοῦ ἰατροῦ, ἐπισκεφθῶσι τοὺς κατ' οἶκον πτωχοὺς ἀσθενεῖς, οἱ δὲ ἀτυχεῖς φοιτηταὶ ἐνεργοῦσι μετὰ ζήλου καὶ πάθους τὴν ἐντολήν· ἀλλ' οὐδόλως ἔχουσι καὶ τὸν προϊσάμενον ἰατρὸν ὅπως ὑποδείξῃ αὐτοῖς τὰ προσήκοντα, ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν· οὕτως οὐδόλως γυμνάζονται προσηκόντως, καὶ μόνον ἐνεργοῦσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς.

Τούτων ἕνεκεν οἱ πτωχοὶ ἀσθενεῖς ἀποφεύγουσι πλουσίους, [illegible] εἰς τὸν ἰατρὸν τῆς Ἀστυκλινικῆς, [illegible] εἰς ἰδίους ἰατροὺς [illegible] ἐξ ἰδίων διὰ [illegible] θεραπείαν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καταστήματι προσερχόμενοι [illegible] αὐτὰ εὑρίσκουσιν ὁ διευθυντὴς καὶ [illegible] τῆς Ἀστυκλινικῆς σπανίως [illegible] ἐκεῖ, οὔτε βοηθός τις συνεχῶς ὑπάρχει, μένουσι μόνοι οἱ φοιτηταί, οἵτινες [illegible] τὰς δυνάμεις τῶν ἐπισκεπτόντων τοὺς ἀσθενεῖς, διορίζουσι φάρμακα, λαμβάνουσι ταῦτα ἐκ τοῦ φαρμακείου, καὶ ἀπερχόνται ἀπηλπισμένοι καὶ ἀδημονοῦντες. Πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ φάρμακα οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρουσι, διότι καὶ αὐτά, εἰς φιαλίδας [illegible], κακῶς ἔχουσι. Πολλάκις παρουσιάζονται εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ διευθυντὴν τῆς Ἀστυκλινικῆς, ὅταν συμβῇ νὰ εὕρωσι τοῦτον, ὑγιεῖς ὑποκρινόμενοι ὅτι πάσχουσιν, ὁ ἰατρὸς ψαύει τὸν σφυγμὸν, καὶ ἀμέσως διαγινώσκει τὸ πάθος, διορίζει κινίνον, τὸ λαμβάνει ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἀσθενῆ, καὶ ἀναχωρεῖ εἰκοσάκις τὸν [illegible] ἰατρὸν· τὸ δὲ κινίνον, ἂν ἦνε τοιοῦτον, δίδει εἰς τὸ τέκνον του, ἢ εἰς ἄλλον.

Ἴσως εἴπῃ ὁ διευθυντὴς ἰατρὸς τῆς Ἀσυ-

ΚΗΘΟΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΖΩΧΙΟΥ.

Τώρα πλέον ποῦ δεν ὑπάρχει καθηγητὴς ὁ γιός μου,
Εἶμαι πάντοτε χαλᾶ,
Καὶ δὲν κλαίει σὰν καὶ πρῶτα ὁ χρυσός ὁ Ἑσπερός μου,
Ἀλλὰ παίζει καὶ γελᾷ,
Καὶ πηδάει, καὶ χορεύει καὶ μὲ τὴν χαρὰ χωρατὰ
Τὸν καθέναν χαιρετᾷ.

Ἀπὸ τόσα Ὑπουργεῖα ἕνα κἂν ποτὲ δὲν εἶδα,
Ἕνα κἂν μικρὸ καλό,
Κ' εἶχε ἔλθει ἄνω κάτω τοῦ σοφοῦ μου νοῦ ἡ βίδα,
Κ' ἤμουνα χωρὶς μυαλό,
Καὶ ἐφώναζα πῶς ἦλθε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου,
Κ' ὅλα μαῦρα ἦταν μπρός μου.

Τί καιροὶ εὐτυχισμένοι!... σὰν πουλὶ πετᾷ ἡ ὥρα,
Κ' ὅλα εἶνε μία χαρά.
Τώρα λιώσανε τὰ χιόνια, καὶ ἡ γῆ ἐγέννη τώρα
Σὰν τὴν ὠμορφη κυρᾶ.
Καὶ ἐγὼ σὰν τὸ τζιτζίκι τὸ ὄμορφο τραγοῦδω,
Καὶ χορεύω καὶ πηδῶ.

Φανταστῆτε τὴν χορεύω ἀπὸ ἀρχὴ ἕως τέλος,
Μὲ τὸ χρύσο φτερά,
Καὶ μὲ ὀμορφοῦλα τοῦ ἀναρχοῦ εἰς τὴν μέση τὰς πετάλλω,
Φανταστῆτε τὸ χαρά!
Τοῦ ναυάρχου τὴν κορώνα μὲ φορᾶ ἐγὼ ἂς πιάσω,
Καὶ τὴν ἴδια ὥρ' ἂς σκάσω.

Τότ' εὐθὺς ὁ Κουμουνδοῦρος θὲ νὰ λέγω ὅτι κατέβη
Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ψηλά,
Καὶ σὰν ἄγγελος ποῦ εἶνε τρέχει πάντα καὶ γυρεύει
Τ' ἀγαθὰ καὶ τὰ καλά,
Καὶ μὲ ὅλους θὲ νὰ παίζω, καὶ θὰ λέγω χωρατά...
Τζούμ! ταρὰ τὰ τὰ τὰ τά!

κλινικῆς ὅτι οὗτος δὲν εὐκαιρεῖ διὰ τὸ πολυάσχολόν του, διότι μεταβαίνει εἰς τὸ Ἰατροσυνέδριον, ἔνθα ἐργάζεται, ἔχει δὲ καὶ ἰδίας ἐπισκέψεις· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπιστολογεῖ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς φιλανθρώπου ὑπηρεσίας τῆς Ἀσυκλινικῆς, διότι διὰ ταύτην πληρώνεται πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος. Ἰδοὺ εἴπη ὅτι ἀποστέλλει εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν τοὺς βοηθοὺς· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ψεῦδος εἶναι διότι πολὺ σπανίως βλέπουσιν οἱ πτωχοὶ βοηθοὺς τῆς Ἀσυκλινικῆς δωρεὰν ἐπιτελοῦντας αὐτοῦ. Τὰ πράγματα μαρτυροῦσι, καὶ λόγοι ξηροὶ δὲν ἀπαιτοῦνται.

Ἡ Ἀσυκλινικὴ παρήκμασε πλέον, ζῆλος δὲν ὑπάρχει, ἡ φιλανθρωπία ἐξέλιπεν. Οἱ φοιτηταὶ ἐλάχιστοι· ὠφελοῦνται. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ σημαντικὴ δαπάνη τῆς Κυβερνήσεως; Εἶνε ἐπιλογαῖκες ὅπως διαλυθῇ πλέον ἡ Ἀσυκλινική, οἱ δὲ φοιτηταὶ νὰ διδάσκωνται τὴν κλινικὴν πρὸς τὴν κόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον· ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοῦντος ὀφείλει ὁ καθηγητὴς, ἀφοῦ παραδώσῃ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ θεωρητικῶς τὸ μάθημα τῆς νοσολογίας, νὰ διδάξῃ τοῦτο καὶ πρακτικῶς· οὕτω καρποφορεῖ ἡ διδασκαλία, καὶ ὠφελοῦνται οἱ φοιτηταί.

Ἐὰν ἡ Κυβέρνησις προσφέρῃ πέντε μόνον χιλιάδας δραχμῶν εἰς τὸ δημοτικὸν νοσοκομεῖον δύναται νὰ ἐκτελέσῃ πολὺ μείζονα ἀποτελέσματα πρὸς ὄφελος τῶν φοιτητῶν. Δύναται οὕτω καθ' ἑβδομάδα ἕκαστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου νὰ παρίσταται εἰς ὡμάτιον ἴδιον τοῦ Νοσοκομείου ἵνα προσέρχωνται οἱ περιπατοῦντες ἀσθενεῖς, καὶ ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν νὰ ἐπισκέπτηται ἕκαστον ἀσθενῆ, ὑποδεικνύων καὶ διδάσκων τὰ προσήκοντα τῆς διαγνώσεως καὶ θεραπείας, καὶ τὰ φάρμακα νὰ ὁδωνται δωρεὰν ἐκ τοῦ φαρμακείου τοῦ Νοσοκομείου. Οὕτω θὰ φαίνηται καὶ ἕκαστος καθηγητὴς τί ἀξίει, καὶ ἂν δύναται νὰ κατέχῃ θέσιν καθηγητοῦ.

Ἡ παροῦσα Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸ θέμα τοῦτο, καὶ διαλύσῃ τὴν Ἀσυκλινικὴν ὡς ὅλως ἀμόναχον ἀχρηστον, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τοὺς νοσοῦντας· τὸν δὲ διευθυντὴν ταύτης ἢ ν' ἀπαλλάξῃ τῆς καθηγεσίας, ἢ νὰ ὑποχρεώσῃ ὁλοκλήρως τακτικῶς παρατιθῆ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τῆς ἕδρας μαθήματος ἰατρικῆς· διότι τὸ θ' ἀρνηθῇ ὅτι καλῶς ἐπίσταται καὶ γνωρίζει ὅ,τι λέγει ὅτι ἐπαγγέλλεται. Οὐτοῦ θέλουσι διμωθῆ πλέον, ἀπὸ τῆς ἐπιδείξεως τῆς πολυμαθείας καὶ ἐσνοήτου· οὐ γὰρ γνῶτε ὅτι δὶς κατὰ συνέχειαν ἀπεριόθη ἐκ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, οὐπερ νῦν προεδρεύει, ὅτε ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του καὶ ἐπαρουσιάσθη τὰ ὀλῶν ἐξέτασις πρὸς λῆψιν τῆς ἀδείας τοῦ ἐξασκεῖν τὸ ἐπαγγέλμα του.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὴν Τετάρτην ἡ Βουλὴ συνεζήτησε τὸ κατηγορητήριον. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Βουλπιώτης, ὅστις ἀφοῦ ἀνέπτυξε τὸ ἴτημα διὰ μακρῶν, προέτεινεν εἰς τὴν Βουλὴν νὰ σχηματίσῃ ἐπιτροπὴν, ἥτις νὰ προβῇ εἰς ἀνακρισιν καὶ διατυπώσῃ τὴν κατηγορίαν. Μετὰ τὸν κ. Βουλπιώτην ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ἐξήτασε τὴν βασιλειαν τοῦ Ὀθωνος, τὴν συμπεριφοραν καὶ τοὺς σκοπους αὐτοῦ, καὶ ἀνέφερε περὶ τῶν κατὰ τοῦ πολιτεύματος κινηγιμάτων, ἅτινα οἱ φίλοι τῆς βασιλείας καὶ οἱ περὶ αὐτὴν ἠρνισαν νὰ διαρίσωσι· τέλεον δὲ εἶπεν, ὅτι ἐὰν ἡ βουλὴ θελήσῃ νὰ δοξῇ ἐπειείχειαν ἀκαίρον, δὲν θὰ δείξῃ ἐπιείχειαν, ἀλλὰ θὰ πράξῃ πρᾶξιν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ καθῆκον τῆς. Μετὰ τὸν κ. Φιλήμονα ὠμίλησεν ὁ κ. Λομβάρδος, ὅστις διεξῆρασε ὀμιλίας ἀπέδειξε τὸ ἀκατάλληλον διορισμοῦ ἀναχριτικῆς ἐπιτροπῆς, εἰπὼν ὅτι ἡ Βουλὴ ὀφείλει νὰ συζητήσῃ πρὸ ἡ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς. Τὴν προταιαν ταύτην τοῦ κ. Λομβάρδου παρεδέχθη παυλῶφει ἡ Βουλὴ, καὶ οὕτω διελύθη ἡ συνεδρίασις.

Τὴν Πέμπτην συνεζητήθησαν αἱ ἐκλογαὶ Βονίτσης καὶ Λευκάδος. Τὴν πρωΐαν τῆς πρώτης ὑπεστήριξεν ὁλόκληρος ἡ μερὶς τοῦ κ. Δελιγεώργη. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογὴ Βονίτσης διὰ ψήφων 74 κατὰ 34, καὶ ἠκυρώθη ἡ ἐκλογὴ Λευκάδος.

Χθὲς Παρασκευὴν, ἡ Βουλὴ ἐξηκολούθησε τὴν συζήτησιν τοῦ κατηγορητηρίου. Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ὡμίλησαν διὰ μακρὸν κατὰ τοῦ παρανομήσαντος ὑπουργείου Βουλιάγμενη. Καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου θὰ ἐπαναλάβῃ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ προκειμένη ὑπόθεσις θ' ἀποπερατωθῇ, συμφωνοῦσι μὲ τὰς προσδοκίας τοῦ λαοῦ, πρὸς τὰ μέσα τῆς ἐλευσομένης ἑβδομάδος.

— Ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης καὶ τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἀλεξίου τῆς Ῥωσσίας ἐπεσκέφθησαν τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου χείμενον ἀγαλματοπλαστεῖον τοῦ κ. Σπ. Παυλίδου. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἱ μηχαναὶ κάσαι τῆς κατασκευῆς τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἀλυκυσμάτων, τσοκολάτας, οἰνοπνευμάτων κλπ. ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἠδύνατο τις ἀληθῶς μετ' ἐκπλήξεως νὰ παρατηρήσῃ ὅσα ἐγένοντο ταχυτατα καὶ τελειότατα διὰ τῶν ἀτμομηχανῶν. Ὁ Βασιλεὺς περιήλθε τὰ πάντα καὶ ἠρεύνησε μετ' ἀκριβείας καὶ λεπτότητος τάς τε μηχανὰς καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐξαγόμενα, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν, εὐχαριστήσας τὸν κ. Παυλίδην καὶ ἐκφράσας αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειαν Του διὰ τὴν τελειότητα τοῦ ζαχαροπλαστείου Του καὶ τῶν ἐξαγομένων εἰδῶν, πρὸς δὲ καὶ δὲ οὓς κατεθαλεν ἀτοῦτος κόπους πρὸς τελειοποίησιν τῆς τέχνης τοῦ.

Ἀληθῶς ὁ κ. Σπ. Παυλίδης εἶνε ἄξιος παντὸς ἐπαίνου, διότι ἀπὸ τοῦ 1840 συνεστήσας ζαχαροπλαστεῖον, ἐφρόντισε, προϊόντος τοῦ χρόνου, νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸ τέλειον συνῳδὰ πρὸς τὴν προόδον τῆς τέχνης ταύτης.

— Τὴν Πέμπτην ἐπὶ κεφαλῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν κ. Ζώτου, Μπεναπιέρη, Βοῦδουρη καὶ ἄλλων κατηγορουμένων ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου κατὰ τὰ 1874. Τοὺς ἀναιρεσειόντας ὑπεραστίσθησαν οἱ δικηγόροι κ. κ. Καλλιγᾶς, Δελιγεώργης, Σαρίπολος καὶ ἄλλοι. Ὁ δὲ κ. Βασιλάκος ὑπεράσπιζε τοὺς πολιτικῶς ἐνάγοντας κ. Λομβάρδον καὶ ἄλλους, ἀποκλεισθέντας ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1874.

— Ἡ Παλιγγενεσία, ἥτις ἐθεωρεῖτο τὸ αὐθεντικὸν ὄργανον τοῦ ὑπουργείου τοῦ κ. Τρικούπη περιέρχεται ἤδη ἀπὸ ὑπουργείου εἰς ὑπουργεῖον ξερογλείφουσα τὰ δακτυλά της, καὶ ῥίπτουσα πεινασμένον βλέμμα ἐπὶ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, μὲ τὰ ὁποῖα πλήροῖ τὰς στήλας αὐτῆς. Τοιαῦτη λοιπὸν εἶνε ἡ πορεία τῶν κκ. Μαυροβάκη καὶ Ἀγγελοπούλου, οἵτινες καυχῶνται ἐπὶ ἀμεροληψία καὶ ἀνεξαρτησία φρονημάτων.

— Γνωστοποιοῦμεν εἰς τὸν περιχρύσατον κ. Μαυρομιχάλη, ὅτι σα περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ «Ἀριστοφάνει» γραφόμενα ἀνήκουσιν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος, οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἔχει μίκραν τούτων γνῶσιν. Ἀφοῦ παύσῃ ὅθεν νὰ διαρρηγνύται καὶ νὰ ἀντιφέρηται κατ' ἀλλῶν, τοὺς ὁποίους νομίζει γράφοντας ταῦτα. Εὐθύμωσε καὶ ἡμεῖς ἅμα τῷ εἰπῶμεν, ὅτι ἐγκαταλείψας τὴν σημαίαν τοῦ κ. Κουμουνδούρου, κατεφάχθη εἰς τὴν τοῦ κ. Δελιγεώργη. Δεν ἐπρεπεν ὅμως νὰ θύμωσῃ τόσον πολὺ, διότι αὐτὸς ὁ ἰδιος ἀπέδειξε τρανώτατα τὴν μαύρην ταύτην ἀλήθειαν εἰς τὴν ἐκλογὴν Βονίτσης.— Ἀλλ' τί λέγεις, κ. Μαυρομιχάλη, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ταχυδρομικὸς εἰς ὑπάλληλος, Ἰωάννης Στεφανόπουλος τὸ ὄνομα, ἀν καὶ ἀπεστείλαμεν τὰ φύλλα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πρὸ τῆς προσδιωρισμένης ὥρας, ὅστην δραστηριότητα δείχνει. ὥστε τὰ ἐκραστῶμεν διὰ τὴν ἐπιοῦσαν. Μετὰ τὰ ἀλλαμε παράπονα, τὰ ὁποῖα ἐκάμαμεν εἰς τὸν διεύθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου, ἀπέλυσεν οὗτος τῆς ὑπηρεσίας τὸν ἀδρανῆ τοῦτον ὑπάλληλον, ἀντιταστήσας αὐτὸν δι' ἄλλου ἰκανοῦ. Πιστεύομεν ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἀποστέλλωνται ταχτικῶς τὸ φύλλον εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, παρὰ τῶν ὁποίων ζητοῦμεν συγχώρησιν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ φύλλου τῆς σαρελθούσης Τετάρτης.

— Οἱ Πατρινοὶ ἐδαιμονίσθησαν. Ἀπὸ ὀλίγω καὶ κάμποσα καιρὸ μέσα εἰς τὸ θέατρον οἱ μνηστῆρες ἐπάστρεψαν μαλλιὰ κουβάρια γιὰ μιὰ πριμαδόνα Πρεβιτάλη. Ἄμα βγῆκε ἀπάνω εἰς τὴ σκηνὴ γιὰ νὰ τραγουδήσῃ τὴν Λουκία Λαμερμοῦρ, καὶ ἀμέσως ὅλοι οἱ μνηστῆρες ἐσηκώθηκαν εἰς τὰ πόδια των καὶ ἐφάγαν τὸ σβέρκο τους φωνάζοντες καὶ σφυρίζοντες. Ὁ ἕνας τῆς φωνάζει μπρέβο, ὁ ἄλλος τὴν σφυρίζει — βρὲ σῶπατε, λέγει ὁ ἕνας — βρὲ σεν σωπαίνω ὁ ἄλλος. Ἔτσι ἠρθανε ἑ ταλάντα, καὶ φύγε ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ, ὅσο τ' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, ἐγείναν σὰν ἀσταχοί, κ. ἐπιαστήκαν χεριὰ χεριὰ καὶ ἐβγάλαν τὰ μαχαίρια, καὶ σηκώσαν τῆς μαγκούραις, καὶ ἐβγάλαν τῆς κουμπούραις, καὶ αὐτὸ τοὺς Πατρινοὺς τοὺς ἔπεδειξε ξυπνους κ' εὐφυεῖς σὰν πενεινοὺς.

ΔΙΦΟΡΙΤΙ

Κύριε συντάκτα τῆς ἐν Πετραΐεῖ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἡ Δοξεῖσα»

Πάντοτε, τι ἔγραφη προ ἐνεστέρως ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ περὶ τοῦ πλοιάρχου τῆς ἐπιδόξου κ. Ῥὲ, τὸν ἡμέτερον ἔπρεπε, ὑμεῖς, κ. σύντακτα, δεδομένος ἑαυτοῦ, οὐδέποτε νὰ ἐξέλθῃς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ τοιούτου πλοιάρχου, τὸν ὁποῖον αὐταὶ αἱ πράξεις τοῦ κατηγόρουν καὶ ἀποδεικνύουν ὅλως χρεωστόν. Ἀρνεῖται ὁ κ. Ῥὲ ὅτι κατεχρήσατο ἐν Γαλαξειδίῳ πρὸ 22 σχεδὸν ἡμερῶν δυστυχεστάτου νέου ἐν μεσημβρίᾳ καὶ πληρεῖ φαλίνη ἕνεκα ἀπροσεξίας του; ἀρνεῖται ἐπίσης, ὅτι πρὸ 15 σχεδὸν ἡμερῶν, (τὸ σάββατον ἐκεῖνο), ἐνῶ ὡφείλε νὰ προσεληθῇ εἰς Γαλαξείδιον καὶ κατόπιν νὰ μεταβῇ εἰς Ἰτέαν, φθάσας ἐξῶθεν τοῦ Γαλαξείδιου καὶ ὑποθηθεὶς νὰ εἰσέλθῃ, διευθύνθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος Μακρονικόλαν, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Ἰτέαν, ὅπου μικρὸν δεῖν νὰ καθέσῃ τὸ ἀτμόπλοιον, καὶ ὅπου διεμένε μέχρι τῆς πρωΐας, ἐνῶ ὡφείλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον; ἀρνεῖται ἐπίσης ὁ κ. Ῥὲ, ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεψε πρύμναν πρὸς τὸν Μακρονικόλαν, φοβούμενος νὰ προσεγγίσῃ εἰς Γαλαξείδιον, ἐκ Γαλαξειδίου πλοιάρχος κ. Καλλιλλος Οἰκονόμου ἐκάμεν αὐτῷ φόρους καὶ παρατηρήσεις διὰ τὴν ἀλογοβαρμίαν του ταύτην καὶ ὅτι προσέφερθη τὸ τέχνον τοῦτο τῆς θαλάσσης ὑπ' εὐθύνην του νὰ διευθύνῃ τὸ ἀτμόπλοιον, μέχρις Ἰτέας, καὶ ὅτι ὁ κ. Ῥὲ ἀπήντησεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ συμβολαιογράφος, ὅπως ὑποχρεωθῇ; Ἀρνεῖται ἐπίσης, ὅτι ἀναχωρήσας τὴν 6 πρωΐνὴν ὥραν ἐξ Ἰτέας παρατηρήσεις Γαλαξείδιον, ὅτι, ἐνῶ ὡφείλεν ἐξελθὼν ἐξωλιμένος Γαλαξείδιον, ἐστράφη πρὸς τὴν Κόρινθον, διεύθυνθη πρὸς τὰ ἀνατολικὸν μέρος, ὅπου ἀνεκάλυψε τὴν Ἀνδρομάχην, ὅπου ἐξέτρεψε πρύμναν πρὸς τὴν Κόρινθον καὶ ἔφθασεν εἰς Αἴγιον; αὐτὸ τὰ ἀστεῖα ἦν τὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ νόμος.

Ταῦτα πάντα κ. σύντακτα ἠθέλησα νὰ ἐκθέσω ἐν ὀλίγοις, ἵνα ἐξέλθῃς αὐτὸ τὸ ὑστεραῖον τῆς ἐφημερίδος σου τοῦτο φλυαρία ἐκ τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζεται ὁ νόμιος Ἀμπελῶν κ. Σ. Κ. ρεμμέλος.

ΕΛΛΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐδόθησαν τὰ τελευταῖα ὑποβάθρα οἱ καθυστεροῦντες τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Ἀφίδνα καὶ ἀποστείλωσι τὰ μὲ Πρῶτον ταχυδρομεῖον εἰς ἡμᾶς ἄλλως δὲ ἀποστείλωσι τὰ ἀποστολὴν τοῦ, θὰ κλητεύσωμεν καὶ σατυρίσωμεν τοὺς ἀνεπιτήδειους.

— Εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Π. ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἐπρόσφερον ἐκατὸν δραχμὰς ἐκατὸν. Ἡ ἐκλυδεύσις τοῦ ἐλαχίστου τούτου ὠφείλεται τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ 1876 ἔτους.

— Ἀναζητοῦνται ὁ λογιστὴς Καποδιστρίου ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν τῆς διευθύνσεως εἰς τὸ ἀρχαιοδοχεῖον μας ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀ

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Σταυραητοί καὶ πέρδικες, σπουργήτια, χελιδόνια,
Κοτσύφια, τσαλαπετεινοί, καὶ τσίχλες κι' ἀηδόνια,
Μὲ μιὰ φωνὴ ἀρχίσετε πικρὰ γιὰ νὰ μὲ κλάψτε,
Καὶ ὅσοι μὲ γνωρίζετε, τὰ σάβανά μου ράψτε.
Πάει ὁ πρῶτός μου σεβντᾶς καὶ τὸ κουβαρνταλίκι...
Ἀπὸ λιονταρι προύμουνα κατήντησα σκουλήκι.

Τὰ γόνατά μου λύθηκαν καὶ τρέμουν σὰν καλάμι..
Τὰ δάκρυά μου ξεχειλοῦν καὶ τρέχουν σὰν ποτάμι.
Ἀνέβηκε τὸ αἷμά μου, κ' ἔχω συχναῖς σκοτουραις,
Νοιώθω τοῦ χάρου κ' ἔρχονται ἡ χρυεραῖς λιγουραις.
Μωρὴ Βουλὴ σ' ἐμέγαχε καθόλου μὴν παιγνιέσαι...
Ἐγὼ 'μαι ποῦ σὲ γλέγταγα, καὶ τώρα 'μ' ἀπαρνιέσαι.

Ὅλοι σὰν λύκοι ἄγριοι ἀπάνω μου 'χυθῆκαν,
Καὶ μ' ἐτσαλαπατίσανε, καὶ δὲν ἐφοβηθῆκαν
Τῆς σκούτες, τὴ ζουνάρα μου, τὸ κόκκινό μου φέσι,
Ἀλλ' ὅλοι ἐτσακίστηκαν, ποιὸς πρῶτος νὰ 'μπορέση
Βαθύτερα μές' 'ς τὴν καρδιὰ σκληρὰ νὰ μὲ πληγώση,
Καὶ ποιὸς ὀγρηγορότερα 'ς τὸν τάφο νὰ μὲ χώση.

Καὶ δὲν εὑρέθη ἕνας κὰν τὸ στόμα του ν' ἀνοίξη,
Καὶ εἰς τὸ θῆμα νὰ ἀνεβῆ, τὰ δόντια του νὰ σφίξη,
Νὰ γείνη μπούμπερη, φωτιὰ, καὶ ὅλους νὰ φοβίση,
Καὶ μιὰ φωνὴ εὐσπλαγχνικὴ καὶ γιὰ ἐμὲ ν' ἀφήση.
Σκουπίδι πλέον μ' ἔκαμαν καὶ οἱ ἐχθροὶ κ' οἱ φίλοι...
Ἀχ! κλάψε, Σταματίνα μου, κ' ἐμὲ καὶ τὸν Βασίλη.

Ἀχ! ἔλα, νύφη μου χρυσή, καὶ σεῖς καλαῖς μου κόρες
Γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε 'ς τῆς ὕστεραίς μου ὥραις.
Ἀπὸ στιγμὴ εἰς στιγμὴ δὲν ξέρω πὰν θὰ ζήσω...
Ἐν τῇ ἐρήμῳ γρηγορὰ νὰ κιωλαθῶ ἀφήσω.
Ἐλάτε νὰ σᾶς δώσω τὰ τὸ ὕστερο φιλί μου,
Καὶ τὰ κεφάλια σκύψετε νὰ πάρετε τὴν εὐχή μου.

Τρέξε καὶ σύ, βρὲ Γιάννη μου, καλέ μου κουζινιέρη,
Καὶ παρ' εὐθὺς ῥοδόσταμο καὶ μόσχους εἰς τὸ χέρι,
Καὶ ὅ,τι ἄλλο εὑρεθῇ μυρωδικὸ 'ς τὸ σπῆτι,
Καὶ φέρτα γρηγορὰ ἐδῶ καὶ βάλτα μου 'ς τὴ μύτη,
Γιατὶ θαρρῶ εἰς τὴ στιγμὴ πῶς θὰ λιγοθυμήσω...
Ἀχ! νά! ἐλιγοθύμησα... τρέξε... θὰ ξεψυχήσω.